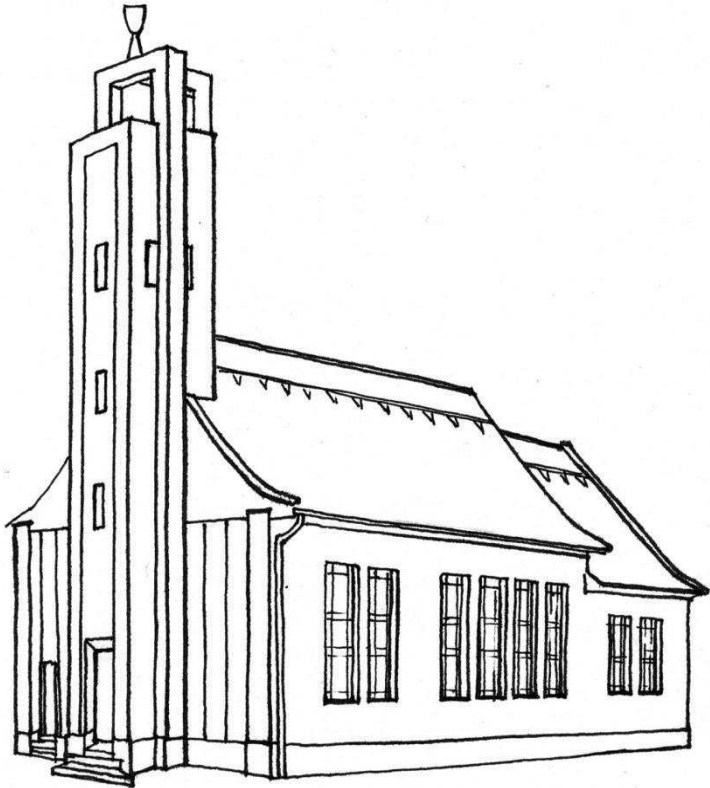

10/2012

BRNEŇSKÝ EVANGELICKÝ MEŠIČNÍK
SETKÁVÁNÍ

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber a Olga Tydlitátová, faráři
seniorátní faráři: Jiří Šimsa a Marta Židková
kurátor: Václav Matoulek

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangnet.cz>
kazatelé: Martin Horák a Alexandra Hauserová, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera

Farní sbor ČCE v Brně - Husovičích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

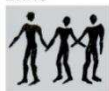
Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangnet.cz>
kazatelé: Pavel Kašpar, farář
kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE – středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2012 (XIV). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč. Roční předplatné 120 Kč, sponzorské 150 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. ■|■|■|■|
Vychází 10x ročně s finanční podporou statutárního města Brna.

Vzhůru do Vánoc!

V době, kdy budete číst tyto řádky, budou už leckde přípravy na vánoční svátky v plném proudu. Však už nás obchody svou výzdobou lákají utrácet za dárky od začátku října. Jistě je dobré nenechat vše až na poslední chvíli. Jde spíš o to, zavčas víc přemýšlet o tom, jakým osobitým dárkem, třeba úplnou maličkostí, udělat svým blízkým radost. Jedna moje známá řekla, že se jí osvědčuje dárky co nejdřív rovnou zabalit a označit jmenovkou toho, komu jsou určeny. Tato dokonalost se mi nedaří a tak nejednou se už stalo, že při jarním úklidu na mě vypadly ze skříňového nástavce různé dárkové drobnosti, které jsem tam v předstihu ukryla, avšak opominula rozdat. (Ale vlastně se až tak moc nestalo, protože příležitostí něco darovat je během celého roku víc než dost.)

V dnešní době se počet dáreků, a hlavně útrata za ně, asi zdesateronásobila v porovnání s tím, jak tomu bylo dříve. Zbrzděme to! Vzpomeňme na úsloví: „Méně znamená mnohdy více.“ Vždyť ty děti či vnoučci, když sedí v hromadě papírů nad svými vánočními dárky, mnohdy postupně ztrácí zájem rozbalování dokončit. Tento stav jistě jako rodiče či prarodiče nechceme dopustit. Nepěstujme v dětech názor, že naše hodnota závisí na ceně dárku, který věnujeme. Přehnaným přepychem při slavení Štědrého dne zakrýváme smysl křesťanských Vánoc. Ten by se asi dal znovu nalézt v promyšleném, a i pro starší děti zorganizovaném „dárkování směrem z rodiny ven“. Jak pěkná je akce v našich sborech nesoucí název „dárkování“, při níž přinášejí lidé něco ze své rukodělné tvorby. Formou vánočního jarmarku jsou přinesené věci prodávány a výtěžek věnován jako dar někomu potřebnému.

Křesťanské slavení Vánoc je o Někom jiném a k přípravě na Jeho příchod slouží radostné a přitom důstojné prožívání Adventu. Při muzicírování v rodinách nebo při krásné atmosféře na adventních koncertech, při pečení perníčků či jiném tvoření nás třeba napadne, koho osamělého z rodiny bychom mohli během Vánoc pozvat či navštívit. Možná, že nás osloví bezdomovec s kasičkou, do níž sbírají příspěvky na štědrovečerní večeři, kterou pro už tradičně připravuje Armáda spásy. Vysvětleme tento záměr i našim dětem, a mají-li svou domácí kasičku už dost plnou, doporučíme jim, že i ony mohou přispět. Dobrá akce by byla též odesláním zachovalých hraček dětem do chudých zemí, ale pro letošek nevím, že by to někdo uspořádal. Nápadů, jak se hmotně sdílet s lidmi v nouzi, je jistě víc; doporučuji zavést na toto téma v našich rodinách aspoň debatu. Snad bude jejím výsledkem třeba zmírnění přehnaných požadavků některých dětí, které se domáhají: „co bezpodmínečně musí pod stromkem být, jinak ty Vánoce nebudou stát za nic.“ Snad celý tento úvod nevyznívá příliš kriticky vůči dětem, vždyť ony jednají podle našich postojů. Nechme se naopak nakazit dětskou upřímností, dychtivostí a elánem a prožijeme v rodinném i sborovém společenství radostný Advent 2012.

Jana Slámová

Ekumenické bohoslužby po luterském způsobu

Už se stalo několikaletou tradicí, že se křesťané několika sborů ze středu města Brna scházejí na ekumenických bohoslužbách. Není to věc samozřejmá a to, že spolu mohou členové různých denominací dokonce slavit společnou večeři Páně, je známkou velké tolerance a také snahy kazatelů, kteří takové setkání připravují. Tentokrát jsme se sešli 21. října v kostele Církve československé husitské na Botaničké ulici. Zúčastnili se také členové a kazatelé sborů Církve bratrské, ČCE, Evangelické církve metodistické, Evangelické církve AV, Bratrské jednoty baptistů a Církve adventistů. Slyšeli jsme také pozdrav Václava Slouka z římskokatolické církve. Jeho slova o bolesti nad tím, že zde nemohl stát jako kněz své církve, nám připomněla, že jsme stále ještě na cestě k úplnému porozumění mezi denominacemi. Kázáním posloužil baptista bratr kazatel Milan Kern a celé shromáždění bylo provázeno zpívanou liturgií církve augsburského vyznání, kterou jsme tak mohli poznat zblízka.

Milan Ryšavý

Instalace v Blahoslavově domě

V neděli 4. listopadu odpoledne se v Blahoslavově domě konala instalace prvního faráře sboru Brno II Martina Horáka. Náš sbor zažil instalaci faráře letos už podruhé – 15. ledna byla instalována jako druhá farářka sboru Saša Hauserová.

Ve zcela zaplněném Blahoslavově domě se sešli členové našeho sboru i hosté z Brna i z ciziny, a samozřejmě řada farářů a farárek, z nichž někteří se na shromáždění také

podíleli; především bývalý dlouholetý farář našeho sboru Jaroslav Vítek úvodní modlitbou a farářka Saša Hauserová biblickým čtením a uváděním pozdravů. Bratr senior Jiří Gruber a seniorátní kurátor Vladimír Zikmund uvedli bratra faráře Horáka do služby prvního faráře sboru, následovalo instalační kázání bratra faráře a pozdravy, které přednesli kurátor našeho sboru Jaroslav Kučera, Anthony Corfe, presbyter sboru Spojené reformované církve (URC) v Potters Bar ve Velké Británii, kde minulý rok působil bratr farář Horák se svou manželkou Gabrielou, Marta Kosáčková, kurátorka sboru naší církve v Jilemnici, Hermann Reining z partnerského evangelického sboru z Vídně a děkan římskokatolické církve v Brně Václav Slouk. Zpěvem posloužil pěvecký sbor Cantate Domino pod vedením bratra Jaroslava Marka a pěvecký sbor dětí a mládeže z našeho sboru.

Bratra faráře Horáka i jeho rodinu provázela přání dobrých časů v jejich novém působišti a domově s Božím vedením, ochranou a požehnáním.

Hana Dvořáková

Povolání kazatele

Někomu se možná zdá, že být farářem je povolání natolik jedinečné, že se mu žádné jiné nepodobá. Kdysi nám říkali dvojctihodný pane. Duchovenstvo tvořilo zvláštní stav a nepodléhalo světským soudům a zákonům. Některé zvláštnosti nám zůstaly dodnes. Například pro nás neplatí zákoník práce. Nemáme pevnou pracovní dobu. Nedávno jeden poslanec na Slovensku dokonce navrhol, aby faráři měli výjimku a mohli řídit i pod vlivem alkoholu.

Ale tak výjimečné povolání to zas není. I když opatrně věříme, že nás do této služby přivedlo Boží zavolání, neznamená to, že by jiná povolání od Boha nebyla. Být lékařem, učitelem, stavitelem či hudebníkem je stejně bohulibé a potřebné jako umění kazatelské. Než se bratr Martin stal farářem, pracoval jako ekonom, pečoval o nemocné a poznal i práci manažera. Já zas dělal jeřábníka a v uniformě závodní strážce hlídal fabriku. V každé profesi, kterou člověk v životě projde, si osvojí určité návyky a postupy, které pak může jako farář využít.

Bible sama nám nabízí ke srovnání povolání pastýře. Jenže ovce asi nikdo z nás kromě Sváti Karáska nepásl. Z biblického slovníku však víme, že pastýř je zkušený vůdce stáda a ovce jedno z nejhlupejších zvířat. Kdyby se však farář podle tohoto modelu choval a na lidi ve sboru hleděl svrchu, nebyl by to asi ten nejlepší model. Však také když se v bibli hovoří o lidských pastýřích, jsou většinou falešní a sobečtí. Skoro bych řekl, že být pastýřem je zapovězená role. Naším pastýřem není člověk, ale Kristus Ježíš a my všichni - kazatelé i laici - jsme jeho někdy zmatené a jindy vděčné ovce.

Dále se nabízí povolání učitele. Učíme konfirmandy. Připravujeme snoubence na manželství. Na biblické hodině vedeme seminář o proroku Abakukovi. Presbyteri se na nás obracejí, abychom jim opravili texty jejich modliteb. Jezdíme na zahraniční konference. Máme stále studovat a někteří na faře dokonce píšou doktorské práce nebo učí na nějaké škole nebo fakultě. Ale farář není jen učitel. Víru nestačí zvládnout teoreticky. Farář může stokrát

dělat pohřeb, ale teprve když ho smrt zasáhne ve vlastní rodině, pozná, co při tom prožívají jeho posluchači. Teprve až se sami dostaneme na dno – uvědomíme si, že mlčení pomáhá někdy více než mnoho moudrých slov.

Mnozí z nás chápou kazatelské povolání jako příležitost být „na volné noze“. Takovou volnost měli kdysi jedině umělci. Mít svobodné povolání znamená, že člověk nemusí ráno vstávat, vyplňovat hlášení a chodit na pracovní porady. Místo toho tvoří ve svém ateliéru. Někdy naše farní kancelář vypadá jako ateliér. Na stole hromady knih, stohy neotevřené pošty ze synodní rady a v počítači mnoho úžasných myšlenek, polemik a rozpracovaných studií. Kázání píšeme zásadně v noci ze soboty na neděli.

A proč ne? Kazatel musí mít svobodu v tom, co řekne lidem z kazatelny. Kazatel potřebuje nezávislost a originalitu umělce, aby mohl objevovat Boží pravdu. Nesmí se však přitom odtrhnout od svého sboru. Farář není samostatná jednotka, ale součást organismu. Není to hrdý a nezávislý umělec, ale věčný student, který se může věnovat teologii jen díky tomu, že mu to umožňuje jeho sborová rodina, u které bydlí, která ho živí a která se za něj i modlí.

Z jiného kazatele se stane naopak úředník. Na stole má úhledně srovnaná razítka, ve skříni barevné šanony, v počítači vzorně vedenou kartotéku, ve skříni uspořádaný archiv a na dveřích cedulku, kdy a kde ho zastihneme. Tak to má být. Kazatel musí být spolehlivý, svědomitý i dochvilný. Ale co když tím někdo pouze maskuje svou bezradnost. Mnohý kazatel totiž už od svého sboru nic nového nečeká. Své povinnosti si splní, kázání má napsané v pondělí a zbytek týdne dělá udržovací práce. Ale co když Duch svatý náhle zavane a my si toho nevšimneme. Kazatelé i sbory mohou mít hluchá období, ale měli bychom stále doufat a čekat. Bůh je plný překvapení a naděje. Jenže úředník překvapení nemá rád.

Mnohý z nás se občas také převlékne do pracovního a stane se z něj údržbář. Tahle změna má pro kazatele zvláštní kouzlo. Konečně za sebou něco vidí. Když kázáte každou neděli, nevidíte bezprostředně nic. Ale když vymalujete kostel nebo někde aspoň otlučete omítku, stojí za vámi kus skutečné práce, který i staršovstvo ocení. Vzít si montérky je dobrý relax. Jen u toho nesmíme skončit a věnovat sborovým budovám příliš mnoho času. Každý z nás touží, aby tu po něm něco zůstalo. Ale ty nejdůležitější věci vidět nejsou. I kdyby jen jediný konfirmand skrze nás uvěřil, že Bůh je věrný, podíleli jsme se na záchraně světa.

Přiznám se, že jsem si kdysi kazatelské povolání vybral mimo jiné proto, že je v něm z každého povolání kousek. Kazatel má být originální a nezávislý jako umělec, ale současně i poslušný a loajální úředník. Chvilí je učitel, jindy údržbář. Lékař a současně pacient. Právě tahle univerzálnost a širší záběr patří k největším nárokům, ale i radostem našeho povolání.

Přeji ti, Martine, abys zde v Brně objevil hodně příležitostí, jak budeš moci své obdarování využít. Přeji to nejen tobě, ale i tvé manželce. Ať i vaše děti najdou ve sboru rodinu, která je přijme za své. Tvé působení v Brně je otevřená příležitost a my věříme, a budeme se modlit, aby mnohým přinesla požehnání, pomoc i radost.

Jiří Gruber

Vzpomínka na Chotěboř setkání seniorů v září 2012

V době od 1. do 8. září probíhal v rekreačním středisku naší církve v Chotěboři podzimní pobyt seniorů, který byl organizován Chrudimským seniorátem.

Zmodernizované středisko se nachází v tichém prostředí na lesní louce. V okolí lze chodit na procházky po rovných asfaltových cestách, v lese, houbařit nebo provozovat turistiku v romantickém údolí řeky Doubravky. Když prší nebo je chladno – zatopí se!

Vedení pobytu byla pověřena sestra Jana Capoušková z Pardubic a její manžel Pavel Capoušek. Je to pravý muž do nepohody. Dělal vše potřebné, od častého fotografování, zásobování kuchyně, vožení klientů autem až po chystání dřeva na topení.

Bratr farář Nečas připravoval každodenní srozumitelná kázání, zpívalo se z obou našich zpěvníků. Často nás doprovázela na harmonium sestra Marta Švandová z Olešnice.

Musím se zmínit i o bratru Janu Bodečkovi z Moravské Třebové, který denně navrhoval a obětavě organizoval zajímavý a hodnotný program akcí pro celý den. Navštívili jsme například diakonii v Chotěboři, vodní nádrž Pařížov na řece Doubravce, která je stará sto let, a další místa.

Účastníků bylo padesát z různých míst Chrudimského seniorátu – nejmladší účastníci byly tři roky, nejstarší sestra Hana Hnilicová, obyvatelka charitního domova pro seniory v Mukařově, měla 87 let. Ta neúnavně skládala příležitostné básně, například Rozcvička: „Roky rychle pádí v dál, zrak se kalí, ale pozor, recept je tu: kde se kopce s nebem snoubí, procvič na nich svoje klouby, i tvůj duch pak ožije.“ Také jiná sestra, Eva Hnilicová z Moravské Třebové, sypala verše z rukávu: „Spadly mi slzy z očí mých a nejdou zastavit, řinou se ještě, hlásají jen, jednu tvář mějme a k Ježíši se vždy obracejme.“

Všem se nám tam líbilo, tvořili jsme jednu velkou rodinu. Všichni jsme si při loučení slíbili, že se zase s radostí sejdem v roce 2013, dá-li nám Pán Bůh zdraví a sílu. Věřte, stojí to za to! Doufám, že se ke mně připojí i další bratři a sestry z Brna.

Draha Kafková

ZAUJALO NÁS

Kdo je věřící?

V médiích se člověk setkává se statistikami o počtu věřících. Koho však mezi věřící zařadit? V pořadu „Jak to vidí“ 13. 11. 2012 teolog prof. Tomáš Halík řekl (kráceno): To je nesmírně složitá otázka, ty statistiky jsou většinou na základě toho, že se lidé přihlásili k církvím při sčítání obyvatel nebo na základě velmi povrchních zjišťování veřejného mínění - chodíte do kostela, ano - ne, věříte v Boha, ano - ne. Já bych, kdyby ke mně přiběhl někdo

s otázkou: věříte v Boha, tak řeknu: ano, ale asi ne v toho, kterého vy máte na mysli.

Solidní výzkumy religiozity ukazují, že religiózní postoj má několik zvláštních rovin. Je to znalost nauky, ztotožnění se s naukou, akceptování mravních pravidel toho náboženství, osobní spirituální zkušenost, účast na náboženském rituálu, ztotožnění se s institucí a tak dále. A samozřejmě u žádného věřícího tyto dimenze víry nejsou zcela vyrovnané. Jsou lidé, kteří hluboce akceptují morální pravidla křesťanství a nechodí nikdy do kostela. Jsou lidé, kteří znají nauku, ale neakceptují nebo nemají nějakou vlastní duchovní zkušenost meditační atd.

Paradigma věřící a nevěřící dnes už neplatí, to základní paradigma je dnes mezi hledajícími a prodlévajícími, seekers a dwellers. Celosvětově a přinejmenším v západním světě klesají dva extrémy. Klesá počet lidí, kteří jsou totálně identifikováni s institucionální podobou církví. Na druhé straně klesá i počet lidí, kteří jsou vyhraněně ateističtí. A narůstá zóna mezitím a to není šedá zóna, jak se někdy říká, já myslím, že je velmi barevná. ... Jsou to jednak lidé, kteří se považují za ateisty, ale oni tím negují svoji často velmi legrační představu o Bohu a církvi a tam mají úplnou pravdu. Kdyby Bůh byl to, co oni si představují, tak já jsem první, kdo se od něčeho takového odvrátí. Ale často je to spojeno s takovým náboženským analfabetismem, že ti lidé o těch věcech moc nevědí.

Ale dneska je tu další jev. Jeden můj americký, původně irský kolega, přišel s velmi závažným, krásným a inspirativním termínem anateismus. Ana znamená znovu. Je to typ víry, která přichází poté, co byla akceptována ta racionální kritika náboženství. V mojí nové knize s podtitulem „Křesťanství po náboženství“ ukazuji, že určitý typ náboženskosti a určitá naivní a banální představa o Bohu je něco, co odumírá. Ale neodumírá víra, naděje a láska. Je možné ta velká křesťanská témata uchopit nově právě v tom kontextu současného filozofického myšlení.

To má samozřejmě velký dopad na život církve, která by se neměla stále fixovat na ty banální, naivní představy, které opravdu nelze hájit. Neměla by se jenom tak lacině, modernisticky přizpůsobovat poslední módě, ale jít na hloubku, na spirituální, teologickou a filozofickou hloubku. A já věřím, že z toho může vyjít něco, co osloví prostě přemýšlející lidi na všech stranách.

Vybral Jan Franců

Vzkříšení jazyka, kterým mluvil Ježíš

Ve dvou vesnicích ve Svaté zemi se křesťané snaží vzkřísit mrtvý jazyk: začali vyučovat aramejštinu, řeč, kterou pravděpodobně mluvil Ježíš. Na Blízkém východě se už nepoužívá po celá staletí. Nový zájem o jazyk, který před dvěma tisíci lety tomuto regionu dominoval, přichází díky moderním technologiím. Totiž díky televiznímu kanálu v aramejštině, který vysílá až ze Švédska. Právě tam tento starověký jazyk do dnešních dob udržela komunita blízkovýchodních imigrantů, píše izraelský server *Times of Israel* s odvoláním na agenturu AP.

Aramejštinu se snaží předat svým vnoučatům obyvatelé palestinské vesnice Bajt Džalá, která leží kousek od Betléma, kde se podle novozákonní tradice Ježíš narodil. Už v prvních třídách základní školy se aramejsky učí také děti v arabsko-izraelské vesnici Džiš. Ta zase leží v galilejských kopcích, kde Ježíš žil a kázal. Dnes zde žije křesťanská komunita maronitů. Ta během bohoslužeb stále zpívá liturgii v aramejštině, ale jen málokdo dnes modlitbám rozumí.

„Chceme mluvit jazykem, kterým hovořil Ježíš,“ říká desetiletá džišská dívka, která se pořád hlásí. Děti se ve škole v aramejštině modlí, ale učí se i slova, jako „slon“, „jak se máš?“ nebo „hora“. Některé z nich se pečlivě učí psát aramejská písmena, jiné se trochu nudí a hrají si se svými penály, na nichž mají obrázky svých oblíbených fotbalových týmů.

Podle odborníka na aramejštinu z Hebrejské univerzity je dialekt, který se v Džiši a Bajt Džalá vyučuje, „syrský“. Podobá se galilejskému nářečí, kterým mluvil Ježíš, a prý by si s ním výborně rozuměli. V Džiši mají děti od první do páté třídy aramejštinu jako volitelný předmět dvě hodiny týdně.

Někteří křesťanští obyvatelé Džiše lobbují za výuku aramejštiny již před několika lety, ale vzbudili tím u svých sousedů nevoli: tamní muslimové se totiž báli, že se jedná o skrytý pokus přilákat jejich děti ke křesťanství. Proti byli i někteří křesťané s tím, že s důrazem na jazyk jejich předků jim bude odňata jejich arabská identita, která je pro ně přednější. Nakonec ale nad obavami zvítězil ředitel školy, sekulární muslim ze sousední vesnice. „Je to naše společné dědictví a kultura. Měli bychom na ně být hrdí a studovat je.“

A tak se podle ministerstva školství základní škola v Džiši stala jedinou izraelskou státní školou, v níž se vyučuje aramejšтина. A její příklad následují v Bajt Džalá. Tamní škola patří syrské pravoslavné církvi. Mnozí zdejší křesťané jsou potomky aramejsky mluvících uprchlíků, kteří sem utekli v roce 1920 z jihovýchodu dnešního Turecka.

Podle jednoho z kněží starší lidé ještě aramejsky umí, ale mladí již tuto znalost ztratili. Přesto jejich učitelé doufají, že právě výuka aramejštiny dětem pomůže uvědomit si jejich kořeny. Přestože má syrská pravoslavná i maronitská církev dodnes bohoslužby v aramejštině, jedná se o dvě zcela rozdílné křesťanské denominace. Maronité jsou dominantní křesťanskou církví v sousedním Libanonu. Ve Svaté zemi, kde žije celkem 210 tisíc křesťanů, je maronitů jen několik tisíc. Syrských pravoslavných křesťanů také v Izraeli není víc než dva tisíce.

Obě školy našly inspiraci a pomoc na překvapivém místě: ve Švédsku. Tam totiž žije aramejskojazyčná komunita, původem z Blízkého východu, která jazyk do dneška udržela živý. Vydávají v něm noviny, knihy a publikace pro děti, například Malého prince. Jazyk udržují i díky televizní stanici a mají dokonce i aramejský fotbalový tým. Úřady odhadují, že aramejskojazyčná komunita ve Švédsku čítá asi 30 až 80 tisíc lidí.

Pro řadu maronitů a syrských pravoslavných ve Svaté zemi byla zmíněná televizní stanice první příležitostí slyšet jazyk jinde než při bohoslužbě v kostele. Jeho používání v moderním kontextu je vybidlo k tomu, aby se ho ve

svých komunitách pokusili vzkřísit. Aramejskými nářečímí se v oblasti mluvilo před 2 500 lety až do 6. století našeho letopočtu, kdy začala dominovat arabština, jazyk dobytých z Arabského poloostrova. Přežily jen izolované jazykové ostrůvky.

Maronité zachovali aramejskou liturgii stejně jako syrská pravoslavná církev. Aramejsky mluvili také kurdští židé v severním Iráku, kteří v 50. letech 20. století odešli do Izraele. Jedním z aramejských dialektů dodnes mluví také obyvatelé tří křesťanských vesnic v Sýrii. Učitelé aramejštiny v Džiši nemají do budoucna přehnaná očekávání. Doufají, že se jim podaří naučit děti aramejštině alespoň rozumět, uzavírá *Times of Israel*.

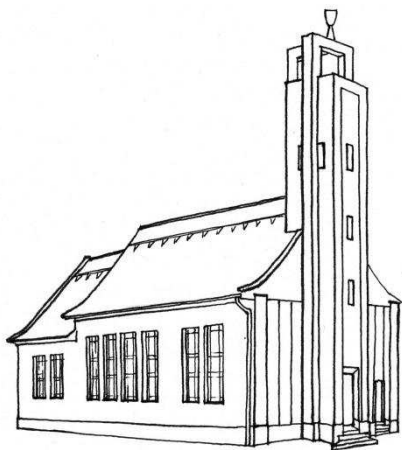
Noemi Holeková (spolupracovnice ČR 6), vybrala Olga Tydlitátová

EVANGELICKÉ KOSTELY

Nikolčický evangelický kostel

Před bitvou na Bílé hoře patřily Nikolčice k bratrským obcím. Po období protireformace se po vydání tolerančního patentu v roce 1781 přihlásilo k reformovanému vyznání 33 rodin, sbor dle tolerančních předpisů nemohl vzniknout, a tak rodiny patřily k nosislavským evangelíkům.

Už roku 1848 se nikolčičtí evangelíci chystali k založení sboru. V roce 1862 chtěli koupit v dražbě celolánský dům, asi bývalý bratrský, ale pro katolický odpor byla koupě legalizována až za čtyři roky. Sbor se osamostatnil už 10. prosince 1868. Tam, kde se v pramenech píše o sborových stavbách, se spíše jedná o důkladné přestavby. Už v roce vzniku sboru onen koupený dům nikolčičtí členové sboru rekonstruovali na farní příbytek a ze sýpky se po značných stavebních úpravách stala modlitebna. Sbor si v roce 1884 postavil na zrušeném hřbitově novou faru a za osmácti let (1902) přistavěl k modlitebně – kostelu věž. Už za první republiky v roce 1929 koupilo sborové společenství v obci dům č. 86, který po více než dvaceti letech prodalo, když stavělo (lépe řečeno zásadně přestavělo) v letech 1951 a 1952 svůj kostel. Věž dostala dokonce funkcionalistickou podobu. Rozpočet na celé dílo činil 750 tisíc Kč, ale částka byla značně překročena. Nové posvěcení kostela se konalo 5. října 1952. Sbor měl tehdy 334 členů.

Ještě dodáme, že v druhé polovině 60. let 20. století si chtěli nikolčičtí evangelíci koupit nové varhany, instalace varhan se uskutečnila v roce 1971 nebo 72 (prameny se různí) a v téže době si pořídili elektrické vytápění

kostela a pak ještě plynofikovali faru. Sbor vždycky byl a stále je malý, nyní má dle Evangelického kalendáře 94 členů.

Prvním farářem sboru byl František Šebesta, rodák z Hustopečí, pak Viktor Opočenský, který přešel do Vídně jako církevní rada a současně spravoval český sbor ve Vídni. Kazatelé se v Nikolčicích velmi často střídali, jeden tam byl dokonce dvakrát, a nyní mají od roku 1996 personální unii se sborem v Hustopečích. Od letošního roku zde a v Hustopečích působí jáhenka Katka Rybáriková a kurátorem je Josef Solníčka.

Jiří Novák

BIBLICKÉ ZAMYŠLENÍ

Tvoje milosrdenství, Hospodine, sahá až k nebi, tvoje spravedlnost se dotýká mraků. Tvoje spravedlnost je jak mocné horstvo, propastná tůň nezměrná jsou tvoje soudy, zachraňuješ lidi i dobytek, Hospodine. Jak vzácný skvost je tvé milosrdenství, Bože! Lidé se utíkají do stínu tvých křídel. Osvěžují se tím nejučtější z tvého domu, z potoka svých rozkoší jim napít dáváš. U tebe je pramen žití, když ty jsi nám světlem, spatřujeme světlo. Uchovej své milosrdenství těm, kdo tě znají, a svou spravedlnost těm, kdo mají přímé srdce.

Žalm 36,6-11

*Tak jako slunečnice každým dnem otáčí se za sluncem,
tak já stále hlavu svou obracím jen za tebou...*

zpívá Oldřich Nový ve filmu Hotel Modrá Hvězda. Možná ho znáte. Nejen člověk, ale i ta slunečnice, prakticky všechny živé organismy hledají světlo. Když svítí slunce dostatečně, dozrává úroda, máme obilí na chleba a hodně cukernaté víno, lidská kůže dostává zdravou barvu, protože sluneční světlo pomáhá tělu vytvářet vitamín D. Světlo potřebujeme k životu.

A nemyslím tím pouze přežití. Už je pryč doba, kdy se chodilo spát se slepicemi, protože když zašlo sluníčko, byla prostě tma a petrolejka na stole nebyla dostatečným zdrojem světla pro náročnější práci. Pár příběhů a spát. Zato ráno vstávat se slepicemi, sotva se rozední. Využívat světlo co nejvíce. Proto také přetáčíme hodinky na letní čas, abychom měli více světla, když jsme vzhůru.

Ale naše dnešní civilizace se vyznačuje tím, že přímo miluje světlo a přináší světlo pomocí elektrického vedení skoro do každého temného koutu. Kdeže jedna petrolejka na stole: dnes se doporučuje mít v místnosti několik zdrojů různého osvětlení. Rádi kombinujeme různé světlo. A máme tolik možností, že bychom mohli nerušeně pracovat celou noc, stačí mít dostatečně silnou žárovku. A tak už nevstáváme a nechodíme spát se slepicemi, ale pracujeme a jsme činní prakticky pořád, nehledě na denní či noční dobu.

Svítime ale nejen kvůli práci: nemáme rádi tmu, protože ve tmě není vidět, ve tmě se člověk neorientuje. Tma přikryje leccos zlého, ve tmě může číhat nebezpečí. Proto dáváme na ulice pouliční osvětlení: abychom se nebáli, aby nás nic a nikdo nepřekvapil, abychom se cítili bezpečněji.

Chceme prostě vidět a děláme pro to všechno možné. Nechceme tmu, chceme světlo a ve světle jasné obrysy světa okolo nás. Většina z nás dnes nosí brýle, takže víme, co to znamená vidět rozmazaně, neostře. Čím lépe vidíme, s tím větší jistotou se pohybujeme.

I při sebelepším zraku ale platí, že si světlo nedokážeme vytvořit sami ze své síly. Potřebujeme k tomu nějaký vnější zdroj. Alespoň tu petrolejku, abychom viděli aspoň na pár kroků. Jenomže slunce, žárovka, petrolejka nejsou to jediné, co nám dává světlo a umožňuje vidět.

Existuje totiž ještě jiné vidění a jiné světlo. Světlo, na které se nehledí očima, ale srdcem. Světlo, které je přítomno i tam, kam člověk žádné své světlo neumístil. A to nejen na potměšilé ulici či v černém lese, ale také v temnotě našich srdcí a mozků, v temnotě našeho tápání a hněvu. A toto světlo nám dává paprsek naděje i tam, kde my veškerou naději a oporu ztrácíme. Tohle světlo, viditelné očima víry, svítí i tam, kde naše fyzické oči vidí jen zmar, katastrofu, ztroskotání, konec. I v troskách domů po zemětřesení na Haiti, i v srdcích těch, co ztratili své blízké, i hladovějícím v Súdánu, ale i v našich větších či menších smutcích a strastech, tam všude svítí světlo Boží přítomnosti. A je to to jediné světlo, které nezaplaší žádná tma. Pán Bůh je přítomen i tam, kde je člověku nejhůře. A to jeho světlo není žádný trik nebo velkopanské gesto někoho, kdo je daleko nad věcí. To jeho světlo v sobě nese hluboký stín golgotského kříže. Ale i tento stín byl nakonec ozářen nedělním jitem. A nadcházející advent je dobou, kdy se světlo začíná prosazovat proti tmě, kdy se do našich temnot znovu rozzáří světlo vánočního očekávání.

A právě tuto dobrou zvěst přináší světlo Boží přítomnosti i nám. Jenom v něm můžeme vyznat: když ty jsi nám světlem, spatřujeme světlo i tam, kde by jinak byla totální tma. Když ty jsi nám světlem, máme naději i tam, kde veškerá lidská naděje definitivně končí. Když ty jsi nám světlem, spatřujeme světlo, které vede k životu. A my na něj chceme hledět stále.

*Tak jako slunečnice každým dnem otáčí se za sluncem,
tak já stále hlavu svou obracím jen za tebou...*

MODLITBA

Pane Bože, prosíme tě, ať tvoje světlo září všude tam, kam naše lidská světla nedosáhnou. Všude tam, kde se válčí, všude tam, kde lidé pláčou. Prosíme tě, ať tvoje světlo září i v našich srdcích a hlavách, v našich vztazích doma i jinde. Chceme vidět dál, než kam dohlédneme svýma očima přes ty nejlepší brýle. Chceme vidět víc. Prosíme tě, dej nám zrak víry, abychom viděli tebe a tvé světlo všude, kamkoli půjdeme. Amen.

Autor pobožnosti **Petr Gallus** (nar. 1979 v Brně) vystudoval Evangelickou teologickou fakultu UK, rok působil jako odborný asistent na univerzitě v Heidelbergu, vikariát absolvoval v Českých Budějovicích. Od roku 2007 je farářem v Sázavě. Je ženatý, má dvě děti.

LIDÉ VE SBORU

Brno I

2.12.	Božena Patočková	93 let
2.12.	Věra Švandová	84 let
4.12.	Zdeněk Karásek	30 let
4.12.	Františka Štěpánková	74 let
8.12.	Marie Hořáková	79 let
10.12.	Zdenka Jelínková	80 let
10.12.	Anna Kozová	77 let
11.12.	Noemi Košťálová	83 let
11.12.	Jiří Král	10 let
14.12.	Josef Haluza	71 let
14.12.	Jarmila Himmelová	72 let
14.12.	Jaroslav Junek	70 let
14.12.	Blažena Šindelářová	79 let
14.12.	Karol Zbiejczuk	60 let
16.12.	Eva Vosinková	70 let
17.12.	Josef Bednář	72 let
18.12.	Jan Pokorný	94 let
21.12.	Jarmila Balabánová	83 let
21.12.	Kateřina Borošová	10 let
21.12.	Jaroslava Smýkalová	60 let
22.12.	František Krupička	75 let
24.12.	Ladislav Prudký	60 let
25.12.	Zora Ondrová	92 let
26.12.	Miroslav Dostál	40 let
26.12.	Jana Karpíšková	88 let
28.12.	Libuše Kozáková	87 let
28.12.	Jarmila Zemčíková	88 let
31.12.	Věra Vlčková	75 let

Pokřtěni byli:

4.11. Vít Rybárik, nar. 1999

Oddáni byli:

3.11. Kateřina Bauerová
a Martin Fellmayer

Brno II

4.12.	Štěpánka Češková	86 let
5.12.	Jan Kacko	86 let
5.12.	Jitka Kraflová	84 let
5.12.	Olga Krejčová	81 let
5.12.	Jitka Kraisová	77 let
6.12.	Rostislav Paška	76 let
6.12.	Danuše Šlosárková	80 let
8.12.	Ester Marková	78 let
10.12.	Marie Bohatá	82 let
12.12.	Jana Fussgangerová	40 let
12.12.	František Florián	10 let
18.12.	Růžena Vojtíšková	87 let
20.12.	Lenka Jurdová	40 let
24.12.	Lydie Bláhová	85 let
24.12.	Božena Štelclová	82 let
25.12.	Kamila Nováková	87 let

OBSAH ROČNÍKU 2012

Úvodník: J. Gruber -1, M. Židková -25, J. Novák: Oslovuje nás nějak březen -49, J. Vítek: Do času chmurných předpovědí -73, J. Soběslavský ml. -97, H. Dvořáková -121, S. Hauserová -145, Eliška P.: Olympiáda osobních úspěchů -177, Š. Hájek: Poděkování Lydii Pospíšilové -201, J. Slámová: Vzhůru do Vánoc -225.

Bylo: B. Šimek: Adventní odpoledne křesťanské služby -5, Umí evangelíci uvařit guláš -29, S. Hauserová: Instalace 2. farářky 2. brněnského sboru -50, P. Vokřínková: Lednová ekumenická bohoslužba u Jakuba -51, J. Vítek: Podívat se do Chirbet Qeiyafa -53, J. Vondrová: Mládež a konfirmandi ze sboru Brno I ve Strměchách -74, S. Hauserová: Na skok do Apeldoornu -75, J. Kraflová: Jak jsme vařili mýdlo -98, L. Marková: Cantate Domino -98, Támar: Výjezd s Duchem svatým -98, B. Popelářová: Jarní blažkovská brigáda -125, J. Smutný: Jak jsem si užil muzejní večer -146, J. Franců: Noc kostelů v Červeném a Betlémském kostele -147, J. Vítek: NK v Blahoslavově domě -148, J. Kašparová: NK v Brně – Židenicích -148, Š. Hájek: NK v Brně – Husovicích -150, V. Osvaldová: Jak jinak na Blažkov než... -150, K. Malachová: Prázdninový Blažkov sboru Brno I -178, F. Osvald: Lesem 2012 -179, M. Němeček: Kemp mládeže ve Strmilově -180, J. Slámová: Ekumenické setkání s Biblií a uměním -180, M. Cahlík: Máme proč se veselit a radovat -182, J. Nečutová: Když je nouze nejvyšší... -185, M. Maňák: Loučení s Romanou Špačkovou -200, J. Kučera: Konfirmace 2012 v Blahoslavově domě -201, J. Franců: Ekumenická neděle -203, J. Franců: Cesta do Basileje -204, J. Pokorný: 145 let gymnázia v Brně -206, C. Novák: Jedenáctero starostů z dob industrializace -207, M. Ryšavý: Ekumenické bohoslužby po luterskému způsobu -226, H. Dvořáková: Instalace v Blahoslavově domě -227, J. Gruber: Povolání kazatele -227, D. Krafková: Vzpomínka na Chotěboř -229.

Co vy na to? J. Slámová: "Mají se Romové přizpůsobit většinové populaci? -3, J. Slámová: Dluhové pasti -27, Eliška: Zpráva z tisku -77, S. Hauserová: Práce, zaměstnání, nezaměstnanost -79, J. Kučera: Financování církve v ČR -101, Max Kašparů: Čas kyvadla, Diagnóza, Misto domu barabizna, Terapie -209.

Zaujalo nás: H. Dvořáková: Čemu věří ateisté? -54, M. Marek: Co skrývá vila Tugendhat -139, B. Šimek: Znovu k přistání Apolla 11 na měsíci -186, T. Halík: Kdo je věřící -229, N. Holeková: Vzkříšení jazyka, kterým mluvil Ježíš -230.

Evangelické kostely na jižní Moravě (připravuje J. Novák): Vanovice -2, Miroslav -26, Olešnice -54, Nosislav -76, Veselí -100, Klobouky u Brna -124, Prosetín -152, Zvonice -153, Břeclav -187, Boskovice -208, Nikolčice -232.

Biblické zamyšlení a modlitba: Ewa Jelinek -5, Jan Zámečník -32, Ondřej Macek -56, Jaroslav Pechar -80, Bohuslav Novák -104, Dalibor Antalík: 127, Pavlína Lukášová -154, Petr Špirko -188, Miki Erdinger -213, Petr Gallus -233.

Rozhovor: J. Novák: S náměstkem synodního seniora bratrem P. Kašparem -58,

Jak se to dělá: J. Gruber: Seniorátní výbor -213.

Čtyřikrát z Brna: O. Tidlítátová: Vánoční slavnosti našich dětí -30, S. Hauserová: Cestou k Betlému -31, R. Špačková: Vánoční hra v Židenicích -31, Husovice -32.

Služba bližnímu: S. Hauserová: Zapište se někomu do života -38, E. Černá: Pastorační starosti a umírajících lidí -129.

Žijí (žili) mezi námi: Marie Pavlíková-Křehlíková: Můj života běh: 1921-2011 -6, J. Novák: František Bílek -34, J. Veselý: Můj první šéf (ThDr. Viktor Hájek) -36, Ing. Jaroslav Marek -61, E. Šimková: Nezapomenutelný Míla Michal -83, J. Novák: Zemřela sestra Anna Pučálková -89, omluva -111, J. Slámová: Rozloučení s Ing. Josefem Prudkým -122, J. Pokorný: Jan Přemysl Šebesta -130, O. Hanzlová: Vzpomínka na Boženu Komárkovou -160, J. Novák: Farář Josef Průša -166, Jaroslava Jurková -194, Vzpomínky na Libuši Soběslavskou -195, J. Pokorný: Vzpomínka na Dagmar Zbytovskou -217, J. Setinský: Ladislav Horák -238.

Vánoční povídka: B. Ferrera: Natálka -15.

Kniha: J. Veselý: I zůstávali v učení apoštolském -13, H. Dvořáková: Další vzpomínání Jakuba S. Trojana -39, Hrubá Vrbka -93, E. Šimková: Příběh, který byste si nevymysleli -117, H. Dvořáková: Zámky naděje -170, E. Šimková: Deset let s Václavem Havlem -197, H. Dvořáková: Dopis Alexandrovi -243.

Divadlo: J. Nechutová: Mojžíš v MDB -66, A. Nováková: Papežka: 67.

Historie: J. Novák: 70. výročí prvního transportu Židů z Brna -9, V. Doležalová: Toleranční patent 13. října 1781 -10, -41, -62, J. Gruber: Myšlenka tolerance na Moravě v 15. a 16. století -131, J. Gruber: Morava tolerantní -162.

Osobnosti české reformace: L. Hájek: Lukáš Pražský -86, -106, Jan Augusta -189.

Osobnosti světové reformace: J. Vítek: Martin Luter -215.

Česká reformace: L. Hájek: Lidový zpěv při bohoslužbách -240.

Osobní svědectví: I. Oukropcová -156.

Pro mládež: K. Rybáriková: Víracar – zamyšlení pro konfirmandy -158.

Naše sbory: I. Ryšavý: Kroměříž -81, J. Novák: Klobouky u Brna -125.

Partnerské sbory: L. Marková: Co nového v Basileji -55.

Ze sboru Brno-Husovice: T. Procházka: Výlet Vřešťanů do Lipové -18, R. Konvalinková: Bohoslužba v klubu Desert 8.1.2012 -46, Husovický dvorek -91, J. Ženatý: Bohoslužby mládeže -137, L. Prejzová: Český Banát -220.

Ze sboru Brno-Židenice: J. Nechutová: Koncert a vánoční dárky -18, J. Slámová: Angola 9 let po válce -65, J. Slámová: Co dělá evangelíka evangelíkem? -92, S. Hauserová: Jak čtou Bibli Židé -117, J. Slámová: Liturgie VP -138, J. Slámová: Jak se žije v Mali -167, J. Slámová: Armáda Spásy -222, J. Novák: Žideničti na Českomoravské vysočině -241.

Ze synodní rady: Dopis k výsledkům sčítání lidu -45.

Čestování: J. Franců: Toulky po Balkánu IV – sever Albánie -19, L. Kučerová: Řezno -108, J. Franců: Island -140, -171.

Lidé ve sboru: 16, 44, 69, 88, 109, 135, 165, 193, 217, 235.

Díky a prosby: 17, 43, 70, 89, 110, 135, 167, 197, 218, 239.

Bude: 22, 23, 45, 71, L. Pospíšilová: Hudební nešpory v ČK -90, 91, 111, 112, S. Hauserová: Noc kostelů, program -112, 116, 136, 191, 192, 219, L. Pospíšilová: Hudební nešpory v Červeném kostele -245.

Ze staršovstva: 24, 48, 71, 95, 120, 144, 175, 199, 223, 248.

Redakční rada: v roce 2012 časopis připravovala pod vedením Jiřího Grubra redakční rada ve složení: Hana Dvořáková, Jan Franců, Ladislav Hájek, Alexandra Hauserová, Marie Melicharová, Jiří Novák, Jaroslava Procházková, Jana Slámová, Jan Soběslavský, Blahoslav Šimek, Jaroslav Vítek, Marta Židková.

Ladislav Horák

Nepovšimnuto proběhlo v letošním roce v brněnských sborech ČCE 90. výročí narození ThDr. Ladislava Horáka, stejně jako v loňském roce jeho úmrtí, přestože se nekrology objevily jak v Kostnických jiskrách, tak v Českém bratru. Je tomu asi tak proto, že pamětníci jeho působení v Brně už pomalu odcházejí a možná také proto, že Horákovy působení v Brně nebylo příliš dlouhé. Přesto ale jeho duchovní práce v Brně zcela jistě nezapadla, jak dosvědčuje nekrolog prof. Petra Pokorného v Kostnických jiskrách.

Ladislav Horák se narodil 26. června 1922 v Lysé na Českomoravské vysočině. Středoškolská studia absolvoval v Chotěboři, kde v roce 1941 maturoval. V této době, kdy byly české vysoké školy uzavřeny, se přihlásil se u synodní rady ČCE k dálkovému studiu teologie, které vedl prof. J. B. Souček. Ještě za války nastoupil v Chocni jako prozatímní diakon pro filiální sbor v Brandýse nad Orlicí. Zde našel i svoji životní partnerku Annu Hajzlerovou z nedalekého Němčí. Po válce dokončil studia na tehdejší Husově evangelické teologické fakultě v Praze, kde jej zaujaly zejména přednášky profesorů J.B. Součka, F.M. Bartoše, R. Říčana a také záhy zemřelého C. S. Daňka. Poté absolvoval dva semestry v Basileji, kde byl mimo jiné posluchačem K. Bartha a O. Culmanna. Po studiích byl zvolen vikářem v brněnském, tehdy ještě nerozděleném sboru. Ordinoval ho synodní senior Křenek v jeho mateřském sboru v Horní Krupé. V Brně jako vikář působil v letech 1947–1949 v Blahoslavově domě. Sám říká, že se zde mnoho naučil. Pracoval zde ve farní kanceláři, kázal ve dvou kazatelských stanicích, vedl biblické hodiny a především pracoval s mládeží, s kterou si podobně jako předtím v Brandýse dobře rozuměl. Profesor Petr Pokorný vzpomíná, že zde kolem sebe shromáždil skupinu mládeže, kterou získal pro práci s biblí a vytvořil tak biblický kroužek. V něm se probíraly jednotlivé biblické oddíly, a to tak, že Ladislav Horák vždy shromážděné účastníky setkání seznámil s okolnostmi vzniku příslušné biblické pasáže a s významem jednotlivých slov původního hebrejského či řeckého textu a po svých posluchačích pak vyžadoval vysvětlení souvislostí, ale také promyšlení toho, jak se daný biblický text vztahuje k jejich životu a životu církve. Učil je tak kritickému myšlení a dával jim životní orientaci.

V roce 1949 byl zvolen farářem v Hodoníně, kde zůstal až do roku 1969. Spolu s kazateli okolních sborů zde zavedl mezisborové vzdělávání. V té době se stal členem autorského kolektivu, který k vydání připravil třísvazkové Konkordance k Bibli kralické. Později se zapojil do prací na ekumenickém překladu Bible, kde byl členem skupiny pracujících na překladu starozákonních textů. V roce 1969 přijal Ladislav Horák volbu za faráře v Liberci. I zde se věnoval biblickému vzdělávání a práci s mládeží. V té době stále ještě vedle povinností konseniora, administrátora uprázdněných sborů a předsednictví odboru pro vzdělávání kazatelů pokračoval v práci na ekumenickém překladu

a v roce 1977 na tehdejší Komenského teologické fakultě získal titul ThDr. na základě práce Slovo a úděl o proroku Jeremiášovi.

Po odchodu do důchodu působil Ladislav Horák v letech 1989 – 1997 ve sboru v Bučině, kam dojížděl z nepříliš vzdáleného Němčí u Brandýsa nad Orlicí, kde se v rodné obci své manželky usadil u rodiny svého syna. V brandýském sboru, kde kdysi svoji kazatelskou dráhu začínal, potom působil ještě v letech 1999–2001. Vypomáhal zde i v pozdějších letech, poslední kázání v brandýském sboru pronesl o první adventní neděli roku 2009. Ladislav Horák zemřel 24. dubna 2011.

Z manželství s paní Aničkou se mu v době jeho hodonínského působení narodily tři děti – dcery Mirjam a Irena a syn Jan. Obě dcery dnes žijí ve Švýcarsku – starší Mirjam zde vystudovala teologii a stala se farářkou tamní reformované církve. Syn Jan absolvoval Vysokou technickou školu v Liberci a je dlouholetým členem staršovstva brandýského sboru (nyní kurátorem) a také jeho varhaníkem.

Autor těchto řádků na ThDr. Ladislava Horáka bude vždy vzpomínat jako na hezkého, vlídného starého pána, který nás spolu s matkou vždy s úsměvem vítal v brandýském sboru a jehož kázání bylo vždy založeno na důkladné analýze biblického textu.

Jiří Setinský

DÍKY A PROSBY

Pane Bože,

děkujeme, že jsme se mohli probudit do nového dne. Je neděle, den oddělený od ostatních, den, který jsi nám daroval. A my jej chceme prožít v radosti jako zvláštní den, který darujeme tobě. Chválíme a velebíme tvé vznešené Jméno. Haleluja.

Pane, jsme ti vděční za to, že smíme žít před tvou tváří. Není to vždy jednoduché. Naše životy jsou mnohdy klikaté a zamotané. Sami je někdy nedokážeme rozplést. Osvobozuj nás a dotkni se nás svou mocí. Dodej nám, prosíme, novou sílu.

Děkujeme ti, Pane, že jsi nás zasvětil do svých záměrů, že smíme mít přístup k božím záležitostem. Dej, ať dokážeme žít podle tvého Slova. Pane, jsme obráceni k budoucím věcem, důvěřujeme ti, že pro nás máš připravené to nejlepší. Vyhlížíme tvůj druhý příchod. Dej, ať jsme na něj připraveni.

Spoj nás prosíme svým Duchem se všemi, kdo tě společně s námi vyhlížejí, a také s těmi, kdo tě vyhlíželi před námi.

Pane, prosíme, přijď. Amen

Vstupní modlitba, sbor Brno-Husovice, 25. 11. 2012, vikář Filip Ženatý

Lidový zpěv při bohoslužbách

Možná to mnohé překvapí, ale společný zpěv lidu ve shromážděních, jak jej známe z našich bohoslužeb, zavedla až reformace. Zásluha na tom je u nás přičítána Mistru Janu Husovi, který měl v kapli Betlémské po kázáních zavést pravidelné zpívání církví schválených českých duchovních písní. Byly tehdy čtyři: Hospodine pomiluj ny, Svatý Václave, Buóh všemohúcí a Jezu Kriste šcedrý kněže. Zpěv lidu se tak stal stálou součástí českých bohoslužeb. Hus, když poznal jakou oblibu společný zpěv získal, pracoval na dalších českých písních. Latinské překládal, starší přepracovával nebo i nové skládal (snad i s nápěvem). Tyto písně pak lid v kapli učil zpívat. Zpívalo se jednohlasně, bez doprovodu nějakého nástroje. Nový pořad bohoslužeb, vedl k dalšímu rozvoji české (lidové i umělé) duchovní písně, což dokládá Jistebnický kancionál (1420), který již obsahuje osmdesát písní. Podobně tomu bylo sto let později i za reformace v Německu.

Ve švýcarské Ženevě naproti tomu byl vývoj jiný. Kalvín zde prosazoval zpěv zřymovaných biblických textů. Sám několik žalmů přepracoval do písněvé formy. V té době se objevil nový pokus o zpracování žalmů od francouzského dvorního básníka Klementa Marota. Jeho sbírka žalmů byla tak úspěšná, že se rychle rozšířila do celé francouzsky mluvící oblasti. Jakmile se dostala ke Kalvínovi, ten okamžitě poznal její cenu a rozhodl se využít Marotovy žalmy k vydání v prvním reformovaném zpěvníku. Po nedlouhé době Marot uprchl z Paříže do Ženevy a tam ho Kalvín požádal o přebásnění všech žalmů. Žel, Marot po dvou letech v Ženevě zemřel a jeho dílo nebylo ani z poloviny dokončeno. Úkol pak převzal Kalvínův spolupracovník, Theodor de Beza. Ten práci po dalších osmnácti letech dokončil.

Jak to bylo ale s nápěvy žalmů? Jakmile byly zbásněny první žalmy, byly k nim přidávány nápěvy (asi i dost neuváženě), aby se ihned mohly zpívat. Ty ovšem někdy neladily s textem a proto byly často pozměňovány i úplně měněny. Později se přihlásili ke spolupráci dva schopní hudebníci, Mathias Greiter a Wolfgang Dachstein, bývalí mniši, kteří se přidali k reformaci. Ti se zasloužili o nápěvy v již zmíněném reformovaném zpěvníku. Největší podíl na nápěvech žalmů má však francouzský hudební skladatel Loys Bourgeois. Byl přívržencem Kalvínovým, odešel z Francie do Ženevy, kde se stal váženým „kantorem“ ženevského sboru. V této funkci udělal pro zhudebnění žalmů a tím i pro reformaci velmi mnoho. Přes jeho nesporné zásluhy se průběhem času ženevské církevní správě znelíbil. Zvláště, když po schválení nápěvů žalmů přišel s některými novými změnami. Později chtěl při bohoslužbách provádět žalmy i v nové čtyřhlasé úpravě. To už narazil na takové nepochopení a odpor, že se rozmrzelý, rozhodl po 15 letech vrátit do Paříže. Po jeho odchodu nevíme už nic o jeho dalším osudu. Zůstalo stále ještě čtyřicet žalmů nezhudebněných. O tom, kdo nápěvy dokonponoval zůstávají jen domněnky, jisté není nic.

Ke zhudebnění žalmů využili autoři soudobé francouzské lidové písně, popěvky i zlidovělé umělé písničky. Z nich použili části melodií, někdy

i nápěvy celé. Tyto náměty autoři nepřebírali ovšem mechanicky, ale vždy po rozváženém srovnávání obsahu textu s uvažovaným nápěvem. Často měnili nápěv podle vlastní invence. Výsledek byl pozoruhodný.

Úplný zpěvník všech žalmů, se 125 nápěvy byl vydán r. 1562 jako „Žaltář ženevský“, někdy také nazývaný „Žaltář hugenotský“. Stal se v evangelických církvích základem vlastních žalmových zpěvníků (přebásněných žalmů, s nápěvy ženevskými). První české vydání, které přebásnil Jiří Strejc vyšlo r. 1587. Ženevské nápěvy se používají dodnes. Každý z nás by mohl jmenovat žalmy, které svým souladem nápěvu se zpívaným slovem působí mimořádně hlubokým dojmem. Zpívané žalmy tak neztrácejí na své aktuálnosti a oblibě ani po třístapadesáti letech.

K článku připojuji ještě informaci o žalmech v novém, připravovaném zpěvníku naší církve.

Ladislav Hájek

Člen komise pro nový zpěvník br. Ondřej Titěra sděluje:

Je příjemné a důstojné mít ve zpěvníku všech 150 biblických žalmů, navíc všechny podle reformovaných, ženevských melodií. Pravdou však je, že v současné době se zdaleka ne všechny aktivně užívají při našich bohoslužbách. Někdy je to kvůli dlouhé, složitě zapamatovatelné nebo nudné melodii, jindy už málo rozumíme textovým úpravám.

Při přípravě budoucího nového evangelického zpěvníku bude tato "monotónnost" zpeřena. Úvodní oddíl nazvaný "žalmy a žalmové písně" bude obsahovat cca 160 písní různých žánrů a uprav asi 90 žalmů, doslovných žalmových textů, jejich přebásnění, parafrází i úryvků. Najdeme tam jak klasické ženevské, jiné reformační melodie, moderní úpravy, psalmodie Petra Ebena i Miloše Rejchrtu (v kralickém znění!), až po několik kánonů s veršem žalmu. Některé žalmy budou nabídnuty i ve více zpracováních, jiné zůstanou jen v Bibli jako texty k liturgickému čtení. Editoři nového zpěvníku věří, že díky nové pestrosti budou slova žalmů zaznívat při našich bohoslužbách daleko častěji než dosud.

ZE SBORU BRNO - ŽIDENICE

Žideničtí na Českomoravské vysočině

V sobotu 20. října ráno odjel od evangelického kostela v Židenicích autobus s asi čtyřiceti staršími a mladými účastníky, včetně jejich faráře, na sborový výlet. Členové sboru i nečlenové si zájezdy velmi oblíbili, a proto již potřetí jsme putovali po tolerančních modlitebnách Vysočiny. Výlet pečlivě připravil a vedl odborník, Ing. Marek Fajman z blanenské kazatelské stanice, kterému jsme za jeho nevšední informovanost velice vděční.

Po cestě z Brna na Vysočinu zpočátku trochu v mlze, ale záhy v krásném podzimním slunečním počasí jsme měli první zastávku v Proseči u Skutče. Tam jsme si nejprve prohlédli kostel. Je postavený v klasicistním slohu ještě

podle tolerančních předpisů, ale uvnitř jsou dvě řady masivních sloupů s dorskými hlavicemi nesoucí boční kruchty, což dělá dojem trojlodního chrámu. Poslední úprava interiéru je od faráře a výtvarníka Jiřího Zejfarta se čtyřmi dřevořezbami znaků evangelistů a výjevy z evangelií, včetně nového stolu Páně a centrální kazatelny. Na levé kruchtě je galerie k pořádání výstav, zajímavostí jsou rozdílné lavice v kostele, jak si je rodiny nechaly zhotovit. Původní toleranční modlitebna byla zbořena v roce 1834. Prohlédli jsme si také starou roubenou školu a dověděli jsme se řadu zajímavostí.

Například, že Žid Rudolf Fleischman, jehož urna je uložena na místním evangelickém hřbitově, včetně kamínků na hrobě, kde jsme také postáli, zprostředkoval pro bratry Heinricha a Thomase Mannovy v Proseči domovské právo a to přispělo k jejich záchraně. Aspoň zvenku jsme si prohlédli chalupu spisovatelky Terezy Novákové; zde byla inspirována k románům Děti čistého živého, jehož hlavní postava Josef Kvapil je také pohřben na uvedeném hřbitově. V obci je ojedinělé muzeum „fajfek“, odtud měl náš sbor dřevo pro velké úpravy interiéru kostela, a také zde má chalupu profesor Petr Pokorný.

Nabiti zajímavými a novými informacemi jsme pokračovali do nedaleké obce Telecí, kde se také nachází původní toleranční sbor. Má dokonce původní modlitebnu, ale v roce 1890 k ní přistavěli novorenesanční věž i se zvony, o které kostel dvakrát přišel. Jen výjimečně si staré modlitebny zachovaly svou původní podobu, nebylo tomu tak ani v Telecím. Na současném pohledu interiéru se podílel architekt Bareš a Jiří Zejfart. Zdejší atrakcí je Lukasova zpívající lípa, stará asi 600-700 roků, s obvodem kmene přes jedenáct metrů. Pantáta Jiroušek prý v její dutině za protireformace opisoval Bibli a přitom si zpíval bratrské písně. Lidé se báli, že tam straší. U lípy jsme společně zazpívali píseň: Mocný Bože, při Kristovu... Připomenuli jsme si také, že z Telecího pocházel dlouholetý židenický kurátor, s častým příjmením v tomto kraji, Josef Filipi a že zde má své kořeny profesor Evangelické bohoslovecké fakulty Pavel Filipi. Za 2. světové války byla na evangelické faře odbojová skupina, do níž byl zapojen i farář Otakar Kadlec.

Za poledne jsme dorazili do Poličky. Jediná Polička z navštívených míst má moderní funkcionalistický kostel z roku 1937. Původně ho projektoval architekt Tejc z našeho sboru, ale poličtí evangelíci se rozhodli pro návrh Dr. Ing. Kozáka. Úpravy kostela, jak jsme ho viděli, proběhly v 90. letech. Sbor má kontakty s presbyterní církví v USA, včetně táborů a jazykových kurzů.

V Poličce jsme měli čas na oběd a odpočinek. Kdo chtěl, prohlédl si novogotický kostel sv. Jakuba, v jehož věži se narodil hudební skladatel Bohuslav Martinů, a mohl navštívit hřbitov s jeho hrobem.

Odpoledne nás čekali ještě v Borové, kde je toleranční reformovaný sbor. Prvním kazatelem, jako v mnoha jiných sborech, byl Maďar Daniel Márton. Modlitebna má téměř původní podobu a na sousedním hřbitově jsou mimo jiné pohřbeni faráři Oldřich Videmen, známý hlavně jako pracovník Jeronýmovy jednoty, a Jiří Tytl, dřívější zdejší farář.

Ještě jsme se dozvěděli, že zde na varhany hrál i Bohuslav Martinů, že v Borové byli na dovolené i Masarykovi, a když byl TGM v zahraničí, v roce

1915 se tam nakazil jejich syn Herbert tyfem a záhy zemřel. Tereza Nováková tam našla námět k románu Jiří Šmatlán.

Naše poslední zastavení bylo v Jimramově. Na Jimramovsku se po vydání tolerančního patentu přihlásilo k reformovanému vyznání neobvyklé množství lidí. Proto také neměli problémy se založením sboru, postavením prostorné modlitebny, ani s přistavěním věže v letech 1883-84, a ani s povoláním kazatele. Prvním kazatelem sboru se stal Michal Blažek, pozdější superintendent moravské reformované církve.

Generální oprava chrámu probíhala v letech 1986-87. Při dokončování oprav při provádění klempířských prací došlo k požáru, shořela střecha a krov a vše bylo promáčeno. Díky velké pomoci a obětavosti mnohých, včetně jimramovských katolíků, byly následky požáru rychle odstraněny a v srpnu 1988 kostel nově posvěcen. Proti kazatelně a stolu Páně jsou netradičně umístěny nové varhany. Mezi evangelickým a katolickým kostelem jsou hřbitovy propojené vybouraným otvorem ve hřbitovní zdi, kde někteří účastníci výletu objevili hroby svých předků. Na faře je zřízena zimní modlitebna s pozdějším názvem Karafiátova síň (dle zdejšího rodáka, faráře ve Velké Lhotě na Valašsku a autora Broučků), upravená podle návrhu akademického malíře Miroslava Rady z Prahy. Z dřívějších farářů si připomeňme aspoň Jana Kellera, který nás po sboru provedl, Jiřího Tomeše, příslušníka Svobodovy armády, žijícího v Blansku, a z posledních let Tomáše Jirků.

Blížil se večer a my jsme se s uspokojením vraceli malebnou krajinou Vysočiny a těšili se a těšíme se už na další sborový výlet v příštím roce.

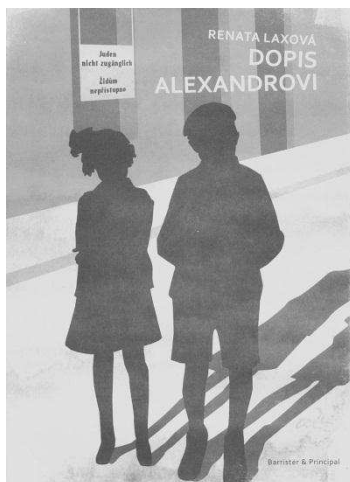
Jiří Novák

KNIHA

Dopis Alexandrovi

Knihu s tímto názvem napsala Renata Laxová pro svého vnuka, narozeného v roce 1992 v USA, aby poznal osudy české a slovenské části rodiny, do které patří. Je to příběh o tom, jak velké dějiny dvacátého století převálcovaly malé dějiny jedné rodiny. Autorka byla jedním ze zachráněných dětí Nicolase Wintona, což se však dověděla až o mnoho let později. Její život a životy jejích rodičů a prarodičů poznamenaly obě totality, nejprve nacistická a potom komunistická. Narodila se v židovské rodině v roce 1931 v Brně. Její tatínek Mikuláš Polgar, původem Slovák, byl hlavním účetním u Plačků, v obchodním domě na Masarykově ulici, kde se seznámil se svou pozdější ženou Nelly, která tam pracovala v právnickém oddělení. Renata byla jejich jediným dítětem a v Brně prožívala krásné, bezstarostné dětství až do začátku Protektorátu. Ještě po letech vzpomínala v dokumentu Mateje Mináče Nickyho rodina na hrůzu, kterou v ní vzbudily hořící brněnské synagogy.

Záchrana Renaty začala nenápadně – její maminka vyslechla v rozhlasě přednášku britského poslance, který nabádal všechny „nežádoucí“ občany Protektorátu, aby odešli, dokud je čas. Napsala mu zdvořilý dopis, psala, že jsou židovská rodina s jedinou sedmiletou dcerkou, jejíž fotografii k dopisu přiložila, a ptala se, zda by nemohl poradit, jak by se dcerka mohla dostat do bezpečí do Anglie. Sama nevěřila, že na svůj dopis dostane odpověď. O pět dní později přišel dopis psaný jménem tohoto poslance, že udělají, co bude v jejich silách, aby jejich dceruše umožnili dostat se co nejdříve do Anglie. Za dalších pět dní byl rodině doručen druhý dopis z Anglie, který určil další směr života Renaty. Byl od rodiny Danielsovy z Manchesteru, která měla pětiletého chlapce Harryho, a nabízela, že by byli ochotni starat se o Renatu jako o vlastní dítě tak dlouho, dokud by to bylo zapotřebí. (S touto rodinou potom pojilo autorku celoživotní přátelství). Po období příprav a vyřízení potřebných dokumentů byla Renata zařazena do transportu, který odjel z Prahy 31. července 1939.

I když rodiče Renatu na odjezd připravili, bylo to pro ni, a snad ještě víc pro její rodiče, těžké loučení – mnoho dětí, které do Anglie s dětskými transporty odjely, se s nikým ze svých rodin už po válce nesetkaly. Renatini rodiče válku přežili, ale jejich zážitky od zatčení gestapem v Brně, vypovězení na Slovensko, skrývání, až po shledání po válce v Bratislavě a nesnadnou cestu do Brna připomínají akční film, byly ale kruté skutečné. Renata si v Anglii v nové rodině zvykla a po válce se vrátila domů. Další život rodiny Polgarových ale neblaze ovlivnil únorový puč, začaly ústrky a špehování. Renatě se však díky slušné domovnici, která na ni podávala informace, podařilo dostat na lékařskou fakultu a vystudovat pediatrii. Několik let pracovala v Dětské nemocnici, kde se věnovala genetice, vdala se a s manželem a dvěma dětmi dokonce získali v Brně byt.

21. srpen 1968 zastihl Renatu s mladší dcerou na Slovensku a jejího manžela a starší dceru v Anglii. Renata se okamžitě rozhodla dostat se s dcerou jakýmkoliv způsobem do Anglie. Nejprve se jim podařilo odjet do Vídně, potom se všichni shledali v Anglii, aby tam začali nový život. Ani tím však neskončilo jejich putování, Renatin manžel, známý veterinář, získal po několika letech místo na jedné americké univerzitě a tam nakonec celá rodina zakotvila.

Události spojené s Renatinyým odjezdem do Anglie v roce 1939 měly nečekané pokračování po mnoha letech. Po srpnu 1968 rodinu Laxových v Londýně vzal k sobě profesor Penrose, který se s nimi poznal v létě 1968 v Brně, a tam došlo ke zvláštnímu setkání. Paní Laxová na tuto událost ve své knize vzpomíná: „Jednou večer zaklepal pan profesor na dveře ‚našeho‘ pokoje a pozval mě, abych s ním sešla do studovny. Má tam prý hosty, kteří by se se mnou rádi setkali. Šla jsem za ním po schodech dolů a ve studovně jsem uviděla vysokou dámu elegantního vzezření se dvěma pány. Pan profesor mě představil jen křestním jménem. ‚Tak toto je Renata,‘ řekl jednoduše. Dáma, která mně byla naprosto cizí, vstala, popošla ke dveřím a srdečně mě objala. Když mě pustila, viděla jsem, že má v očích slzy. ‚Samozřejmě, že to je ona,‘ řekla. ‚Byla jste Polgarová, že?‘ Ukázalo se, že všichni tři patřili, tak jako profesor Penrose, ke kvakerům, k nimž patřili i Danielsovi. Před válkou vydávali kvakerské noviny, v nichž byly uveřejňovány fotografie židovských dětí, které v Anglii hledaly útulek před Hitlerem. Moje fotografie byla mezi nimi, a dáma si vzpomněla na poněkud nezvyklé jméno Renata a pan profesor si vzpomněl na moje tehdejší příjmení. Tuto historku považuji za jakési zázračné uzavření jednoho z kouzelných osudových cyklů mého života.“

Knih Renaty Laxové se čte jedním dechem – je velmi dobře napsaná a navíc se odehrává částečně v Brně, což je prostředí nám blízké. Starším z nás připomene události, které jsme také prožívali, byť třeba ne tak dramaticky, ti mladší si uvědomí, čím lidé za obou totalit museli projít a jak to ovlivnilo jejich životy.

Hana Dvořáková

BUDE

Hudební nešpory v Červeném kostele

jubilejní desátý ročník, který se koná pod záštitou hejtmana JK Michala Haška

První adventní neděle, tj. 2. prosince 2012 v 19.30 hodin, bude ukončen letošní ročník benefičních večerů s hudbou a biblickým zamyšlením. Naše pozvání přijal bratislavský violoncellový soubor Čelisti s uměleckým vedoucím Janem Pospíšilem, koncertním mistrem violoncellové skupiny operního orchestru Slovenského národního divadla v Bratislavě; ansámbl tvoří členové již zmíněného orchestru - Katarína Černá, Roman Harvan, Ján Šiška, Peter Michoněk, Aranka Šupková, Branislav Bielik, Pavol Kulifa a Marika Kováčsová. Na program budou skladby Josepha Bodina Boismortiera, Johanna Pachelbela, Petra Iljiče Čajkovského, Edvarda Griega, Eduarda Grella, Georga Goltermanna, Anatolije Konstantinoviče Ljadova a Johna Bocka. Soubor nás zaujme netradičním nástrojovým obsazením, a tím i zvláštností zvukového souznění devíti violoncell.

Hostem večera bude vynikající slovenský zpěvák Peter Mikuláš - bas, který zpívá např. v Metropolitní opeře v New Yorku a na mnoha evropských operních scénách, včetně římského Teatro dell Opera. Umělec pravidelně vystupuje s Českou a Slovenskou filharmonií, Orchestrem de Paris, Vídeňskými filharmoniky, Orchestrem Monáco a řadou dalších. Jistě si ho pamatujeme z emotivního vystoupení s Českou filharmonií v Katedrále sv. Víta při pohřbu prezidenta Václava Havla v Requiem Antonína Dvořáka. Tentokrát ho uslyšíme v árii Zachariáše z opery Nabucco, kterou napsal Giuseppe Verdi, a v árii Sarastra z opery Kouzelná flétna Wolfganga Amadea Mozarta. Biblické zamyšlení bude mít senior Jiří Gruber a dobrovolné vstupné bude věnováno brněnskému středisku Diakonie ČCE. Ta darované peníze použije na podporu výstavby Chráněného bydlení Nosislav pro osoby se zdravotním postižením a seniory. Tento projekt s celkovými náklady 21 726 081 Kč bude podpořen dotací z Regionálního operačního programu Jihovýchod ve výši 18 022 440 Kč, částku 3 321 812 Kč však musí, jako spoluúčast na stavbě objektu, uhradit středisko v Brně. Snaží se ji shromáždit pomocí darů, benefičních akcí a sbírek. (Více viz www.nosislav.diakonie.cz)

Závěrem pár čísel statistiky: za desetileté období nešpor bylo zrealizováno celkem 62 večerů a bylo vybráno a darováno skoro půl milionu Kč. Kromě návštěvníků nešpory finančně podporoval i Jihomoravský kraj, statutární město Brno, Nadace Divoké husy, OSA a několik sponzorů. Tolik řeč čísel. Ale co se numericky vyčíslit nedá, je vděčnost obdarovaných, kterou vyjadřují nejenom svými děkovnými dopisy. Jsou to nestátní organizace pracující v sociální oblasti, namátkou jmenuji střediska Diakonie ČCE – Brno, Betlém v Kloboukách u Brna, Myslibořice, o. s. Naděje v Brně a o. s. Handicap klub Brno. A co se také nedá vyčíslit, je vděčnost za Boží pomoc při realizaci tohoto projektu.

P. S. Již několik dnů mám tento článek v počítači, občas změním slovosled nebo objevím zapomenuté písmenko. A najednou mám před sebou 9. číslo Setkávání. Kupodivu nejdu hned, jako obvykle, na poslední stránku – Ze staršovstva, kde jsem ráda četla sarkasticky humorné zprávy faráře Jaroslava Vítka, ale otevírám časopis tak, jak se sluší, tedy od začátku. Přeskočím poděkování Lydii Pospíšilové, nějakým poděkováním se nebudu zdržovat... Začnu číst confirmace v Blahoslavově domě od Saši Hauserové – mimochodem její příspěvky začínám také milovat – a najednou mi dojde, že to poděkování bylo určeno vlastně mně. Vrátím se tedy a začnu číst... Šok...Tolik chvály a na první straně! Běžím za manželem..... Co říci dále? Jedno slovo: DĚKUJI.

(Přesto si neodpustím dvě poznámky k již zmiňovanému článku od Štěpána Hájka z devátého čísla Setkávání: 1) Český chlapecký sbor Boni pueri vystoupil na nešporách poprvé; 2) V přípravném výboru hudebních nešpor jsem začala pracovat na podzim 2004 a dramaturgem – jak vzletné slovo – jsem se stala už v roce 2005). Přesto: Děkuji...

Lydie Pospíšilová

Kaváníčka v prosinci

středa od 15 hodin, Opletalova 6

- 5. 12. Poznáváme Broumovsko – promítat bude bratr profesor Radek Marek
- 12.12. Vystoupení studujících konzervatoře
- 19.12. Vypráví nám bratr farář Jan Pokorný

Perníčky v Blahoslavově domě

Po loňském prvním ročníku vás opět zveme 1. prosince v 9 hodin na pečení a zdobení perníčků do Blahoslavova domu. Výrobky malých i velkých pekařů a pekařek budou součástí vánoční nadílky pro děti a seniory ze sboru Brno II, pro obyvatele domova seniorů na Kociánce a obyvatele Ústavu sociální péče pro zrakově postižené v Brně-Chrlicích. Zveme všechny, kdo chtějí přiložit ruce k dílu, bez rozdílu věku či kuchařských zkušeností. PS: Máme novou troubu!

Brno I

Staršovstvo vyslechlo zprávu o ukončení obnovy kanalizace a terénních úprav v areálu Betlémského kostela, které v budoucnu umožní přistoupit k rekonstrukci fary a již nyní zvětšují možnosti parkování pro účastníky bohoslužeb. Náklady byly 761 tisíc Kč. Staršovstvo schválilo plán bohoslužeb do konce roku a vyslechlo průběžnou informaci o práci s dětmi a mládeží. Byly podány tři žádosti o dotace na Magistrát města Brna: na opravu varhan, hudební nešpory a časopis Setkávání. Staršovstvo a kazatelé se připravují na plánovanou vizitaci, kterou vykoná synodní rada ve sboru seniora dne 9. prosince. Finanční komise připravila odpověď na dotazník o hospodářské soběstačnosti, která byla schválena a bude postoupena synodní radě. Byly schváleny roční odměny zaměstnancům sboru. Byla domluvena brigáda na vyklizení a dovoz přebytečných věcí z Červeného kostela. Sejdou se komise stavební, výchovná a výbor, který připravuje plán pro pěvecký sbor Cantate Domino.

Jiří Gruber

Brno II

Staršovstvo vzalo na vědomí zprávy o zvláštních sborových setkáních a službách Božích v předchozích týdnech (návštěva z partnerského sboru z Vídně, přednáška o práci Diakonie Vsetín, Hra ve městě pro rodiny, farářská instalace a návštěva hostů z Velké Británie), a o přípravě setkání v příštích týdnech (Šachy pro Diakonii, odpoledne deskových her, nešpor, vánoční služby Boží). Doporučilo změny Církevního zřízení týkající se funkčních období poslanců církevních shromáždění a členů církevních orgánů. Schválilo záměr požádat o změnu splátkového kalendáře týkajícího se některých závazků, které má nyní sbor v souvislosti s opravami nájemních bytů. Staršovstvo schválilo návrh pro sborové shromáždění finančně podpořit menší sbory církve, a to prostřednictvím seniorátního fondu solidarity sborů.

Martin Horák

Brno-Židenice

Staršovstvo se vrátilo k vydařenému říjnovému sborovému zájezdu po tolerančních modlitebnách Vysočiny a poděkovalo jeho organizátorům. Při přípravě programu ve sboru pro adventní a vánoční období věnovalo pozornost především již tradičnímu Dárkování (9. 12.), jehož výtěžek je tentokrát určen nadačnímu fondu Ester. — Byl schválen program sborového shromáždění 25. 11. (volba 2. kazatele sboru), vyplnili jsme dotazník synodní rady k samofinancování církve a vedle běžných provozních záležitostí jsme tentokrát více prostoru věnovali právě končící opravě kostela (odstranění vlhkosti zdiva) a venkovního vstupu do suterénu modlitebny (oprava zdi nad vchodem, vybudování opěrné zídky a její osazení zábradlím).

Libor Švanda

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 10.12.

Úterý:

15:00 DD Věstonická

17:00 dětský klub

19:00 příprava NŠ

19:00 modlitební setkání

Středa:

13:00 Diakonie 5.12.

15:00 kavárnička

16:00 konfirmandi

18:00 mládež

Čtvrtek:

9:30 klub otevřených
dveří 6. a 20.12.

17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola

11:00 setkání na faře

17:00 třicátníci 9.12.

Brno II

Po – Pá 8.30-11.30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 10.12.

Úterý:

13:00 Diakonie 11.12.

18:30 setkání střední
generace 4.12.

19:30 setkání střední
generace 11.12., 18.12.

Středa:

18:00 biblická hodina

19:30 mládež

Čtvrtek:

16:00 vyučování dětí

17:00 dorost

Sobota:

9:30 DD Kociánka

1.12., 15.12., 29.12.

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání

v Blahoslavově domě

Brno – Husovice

Středa:

18:30 mládež

Čtvrtek:

19:00 biblická hodina

20:00 staršovstvo 13.12.

Pátek:

15:30 Husovičtí vřeštani

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání na faře

18:00 Desert 9.12.

Brno – Židenice

Úterý:

16:00 BH pro děti

17:30 předkonfirmační
setkávání

19:00 DŽES – Židenické
setkání mladých lidí

Středa:

17:00 biblická hodina pro
děti v Blansku

19:00 biblická hodina v
Blansku

19:30 staršovstvo 12.12.

19:00 Zpěvy a modlitby
z Taizé 19.12.

Čtvrtek:

17:30 setkání mládeže

19:00 biblická hodina

Sobota:

Sborové pečení perníčků u
Přikrylů 15.12. od 15 hod.

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání u kávy a
čaje v modlitebně

18:30 pěvecký sbor

Chradot

Brno I**Brno II****Brno – Husovice****Brno – Židenice**

2.12. První adventní BK Jiří Gruber, VP ČK Jiří Gruber, VP Rch Jiří Gruber ČK 19:30 J. Gruber <i>nešpory</i>	BD Martin Horák, VP Kuř A. Hauserová, VP Tiš 13:45 Hauserová, VP	Hu Štěpán Hájek, VP ČK 19:30 J. Gruber <i>nešpory</i>	Žd Pavel Kašpar, VP Bl Pavel Kašpar, VP <i>Ekumenický sboreček z Brna</i>
9.12. Druhá adventní BK Joel Ruml ČK Joel Ruml	BD A. Hauserová Tiš 10:30 Martin Horák	Hu Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar, <i>od 10:30 dárkování</i> Bl Pavel Kašpar, <i>dárkování</i>
16.12. Třetí adventní BK 10:00 <i>dětská vánoční slavnost</i> Rch Olga Tydlitátová	BD Martin Horák Tiš 10:30 A. Hauserová BD 15:00 A. Hauserová <i>vánoční program dětí</i>	Hu Štěpán Hájek Ma Štěpán Hájek Hu 15:00 <i>dětská vánoční slavnost</i>	Žd Jaroslav Vítek, <i>ChraPoT</i> Bl Jaroslav Vítek
23.12. Čtvrtá adventní BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová	BD A. Hauserová Tiš 10:30 Martin Horák	Hu Filip Ženatý	Žd <i>vánoční hra dětí</i> Bl <i>vánoční vystoupení dětí</i>
24.12. Štědrý den BK 15:00 Jiří Gruber ČK 23:00 Jiří Gruber	BD 15:00 A. Hauserová	Hu 15:00 Štěpán Hájek <i>vánoční rozjímání</i>	Žd 15:00 Pavel Kašpar
25.12. Narození Páně BK Olga Tydlitátová, VP ČK Olga Tydlitátová, VP Cantate Domino	BD Martin Horák, VP Kuř A. Hauserová, VP Tiš 13:45 Hauserová, VP	Hu Štěpán Hájek, VP	Žd Pavel Kašpar, VP <i>ChraPoT</i> Bl Pavel Kašpar, VP
26.12. Štěpána mučedníka společně s Brno II Rch 9:00 Jiří Gruber, VP	BD Martin Horák		
30.12. První po narození Páně BK 9:00 Jiří Gruber	BD Jaroslav Vítek Tiš 10:30 Martin Horák	Hu Štěpán Hájek	Žd Ondřej Macek Bl Jan Asszonyi
31.12. Starý rok ČK 17:00 Olga Tydlitátová	BD 17:00 Martin Horák	Hu 15:00 Filip Ženatý	

BK: Betlémský kostel v 8:30
ČK: Červený kostel v 10:00
Rch: Rychmanov v 14:15
Opl: Sál Opletalova 6 v 10:00

BD: Blahoslavův dům v 9:00
Kuř: Kuřim v 10:00
Tiš: Tišnov

Hu: Netušilova 26 v 9:00
Ma: Maloměřice, Borky 7
DDS v 10:30

Žd: Židenice v 9:00
Bl: Blansko v 14:00